

— отъ къмъ Нейково, прѣзъ Орлинната Гора, и оттука натрупанитѣ канари се представляватъ въ най-грозенъ видъ. Предъ окото се открива всичката дивостъ на тѣзи дълга и широка, исполинска каменна пустиня. Тукъ вървеше старийтъ Стефанъ, а кучетата Балканъ и Деретършуваха въ обрасналитѣ съ трѣва мѣста и отъ врѣме на врѣме съ лаяние и скимичание даваха да се знае че подуватъ звѣрътъ.

Изведнѣжъ Деретъ захвана да лае и да скимичи, Балканъ му отговори съ дискантъ, и двѣтъ кучета изведнѣжъ залаха и завиха. Старийтъ Стефанъ рипна на страна, и се сви въ пукнатината на една канара. Търчи огромна дива свиня — глиганъ, не по младъ отъ дванайсетъ години, козината му настрѣхнала като на таралежъ, прѣхти и сумти. Той вече бѣше дотърчалъ до пукнатината въ канарата и бѣше петдесетъ раскрача далечъ отъ Стефана, когато старецътъ се прицѣли и спусна курока. Барутя свѣтна и куршума удари свинята право въ челото; тя се стъписа назадъ и падна на гърба си безъ даже да грухне. Деретъ и Балканъ помириша мъртвийтъ звѣръ и лѣгнаха да го пазятъ, а старийтъ Стефанъ захвана да истрѣбушва глигана и го закачи на скалата за да не лѣжи мъртвийтъ звѣръ на земята. Ловътъ се свърши вжтрѣ въ една минута.

Въ това врѣме когато хайдутина — юнакъ, безъ помощта на добритѣ люде, чистяше лешътъ на глиганътъ, на върхътъ на Кушъ-Бунаръ, подъ обрасналата съ мъхъ скала, сѣдеше единъ въ зрѣла възраст мъжъ, а предъ него стоѣше една млада жена или дѣвойка.

Мъжътъ има сиви орлини очи и орлиненъ носъ, черникави надъ устнитѣ мустаци, широки и испъкнали гърди, стройна снага, ржцѣ и крака малки, красиви и жилисти; въ очитѣ му се забѣлѣзва воля, даже жестокостъ; въ всичкото тѣло сладка нѣга, а на лицето замислена, но приятна усмивка, която завладѣва сърдцето на ония, на които той се усмихне. Той е обутъ съ потури и облѣченъ съ богатъ шитъ съ злато чепкенъ, съ разрѣзани рѣжави, копринениитѣ поясъ обвива нѣколко пжти